Bertram Chandler

CUŞCA

Captivitatea este întotdeauna o experienţă umilitoare oricât de filozofic ar privi lucrurile prizonierul. Captivitatea este prin ea însăşi ceva neplăcut, dar captivul poate, cel puţin, să vorbească cu cei care l-au închis, poate să-şi exprime necesităţile şi, uneori, poate să discute cu ei de la om la om.

Captivitatea este de două ori umilitoare atunci când cei care te-au capturat te tratează, de bună credinţă, ca pe un animal inferior.

Echipajul de pe nava de patrulare ar putea fi, poate, scuzat pentru că nu şi-a dat seama că supravieţuitorii de pe nava interstelară Lode Star (Steaua Polară) sunt fiinţe raţionale. Trecuseră cel puţin 200 de zile de când asolizaseră pe planeta fără nume — o asolizare nedorită datorată faptului că generatoarele Erenhaft, solicitate cu mult peste capacitatea lor din cauza defectării unui regulator electronic, propulsaseră nava departe de zonele obişnuite de zbor, către o regiune nepopulată a Spaţiului. Lode Star a asolizat în condiţii relativ bune, dar la scurt timp după aceea (nenorocirile nu vin niciodată singure) sursa de energie a navei a ieşit de sub control şi căpitanul a ordonat secundului să evacueze pasagerii şi pe acei membrii ai echipajului care nu erau necesari pentru efectuarea reparaţiilor şi să-i ducă la o distanţă cât mai mare de navă.

Hawkins şi tovarăşii săi erau departe când o flacără însoţită de o explozie nu prea puternică a luminat o clipă cerul. Majoritatea doreau să se întoarcă să vadă ce s-a întâmplat, dar Hawkins i-a împiedicat cu înjurături şi, după caz, cu forţa. Din fericire se aflau într-o zonă mai înaltă decât cea unde rămăsese nava şi astfel au scăpat de căderile radioactive.

Când flăcările păreau a se fi potolit, Hawkins împreună cu dr. Boyle, medicul navei, s-au reîntors la locul dezastrului. Temându-se de radioactivitate, cei doi s-au ţinut la o distanţă rezonabilă de micul crater fumegând, ce marca locul unde fusese nava. Era cât se poate de evident că căpitanul împreună cu ofiţerii şi tehnicienii săi nu mai erau decât particule

infinitezimale în norul incandescent ce-şi înălţase ciuperca spre cerul întunecat.

După aceea, cei cincizeci şi ceva de bărbaţi şi femei, supravieţuitorii de pe Lode Star, au început să degenereze. Nu era un proces rapid — Hawkins şi Boyle ajutaţi de un comitet format din pasagerii mai responsabili s-au străduit să menţină o structură organizată. Dar încercarea lor avea puţini sorţi de izbândă. Şi asta în primul rând din cauza climei. Era caldă, întotdeauna în jur de 85° Fahrenheit. Apoi era umedă — o ploaie fină şi caldă cădea tot timpul. Aerul era încărcat cu sporii unor ciuperci — din fericire acestea nu atacau pielea, dar se dezvoltau pe materia organică moartă, şi implicit pe haine. Intensitatea dezvoltării lor pe metale şi pe materialele sintetice ce formau o bună parte din îmbrăcămintea naufragiaţilor era doar cu puţin mai mică.

Existenţa unui pericol exterior ar fi ajutat la menţinerea moralului. Dar nu existau animale periculoase. Erau doar nişte mici creaturi cu piele netedă semănând oarecum cu broaştele, care săreau prin tufişurile îmbibate cu apă, iar în numeroasele râuri se aflau creaturi asemănătoare peştilor de mărimi variind de la cea a unui rechin la cea a unui mormoloc, toate posedând agresivitatea celui din urmă.

Hrana nu a constituit o problemă după primele câteva ore de foame. Voluntarii au încercat un soi de burete suculent ce creştea pe trunchiurile unor plante uriaşe cu aspect de ferigă declarând că este bun la gust. După trecerea a circa cinci ore nu s-au plâns de dureri abdominale şi nici nu au murit; aceasta a făcut ca buretele respectiv să devină hrana de bază a supravieţuitorilor. În săptămânile ce au urmat s-au descoperit alte ciuperci, nişte fructe şi rădăcini, toate comestibile, care au furnizat o variaţie binevenită a meniului.

Focul, în ciuda căldurii permanente, era lucrul care le lipsea cel mai mult. Cu ajutorul lui ar fi putut să-şi îmbogăţească hrana, prinzând şi gătind creaturile asemănătoare broaştelor din păduri şi peştii din râuri. Câţiva, mai tari din fire, au mâncat aceste vietăţi crude, dar majoritatea nu se simţeau în stare să facă acest lucru. De asemenea, focul ar fi ajutat la îndepărtarea întunericului din nopţile lungi şi ar fi înlăturat, prin lumina şi căldura sa, iluzia de frig produsă de nesfârşita cădere a apei ce şiroia pe fiecare frunză şi ramură.

Când părăsiseră nava, majoritatea aveau brichete, dar brichetele s-au pierdut atunci când buzunarele, împreună cu îmbrăcămintea, s-au dezintegrat. Oricum, toate încercările de a face focul, chiar în zilele când încă aveau brichete, au eşuat şi Hawkins jura că nu există nici măcar un singur punct uscat pe planeta aia blestemată. Acum facerea focului era practic imposibilă; chiar dacă ar fi avut printre ei un expert în aprinderea focului prin frecarea a două beţe uscate tot nu ar fi găsit materialele necesare.

Şi-au stabilit sălaşul pe creasta unui mic deal. (Nu exista, după câte şi-au dat seama, niciun munte). Era o zonă mai puţin împădurită decât câmpiile înconjurătoare, iar solul era mai puţin mlăştinos. Din frunzele plantelor asemănătoare ferigilor au reuşit să-şi facă nişte adăposturi rudimentare, mai mult de dragul intimităţii decât pentru confort. Apoi s-au agăţat cu disperare de formele organizatorice ale lumii din care veniseră şi au ales un consiliu. Boyle, medicul navei, a fost numit şef. Hawkins, spre surpriza sa, a fost ales membru al consiliului cu o majoritate de numai două voturi. Gândindu-se ulterior la acest fapt şi-a dat seama că mulţi dintre pasageri nutreau încă resentimente faţă de echipajul navei pentru situaţia în care se găseau.

Prima întrunire a consiliului s-a ţinut într-o colibă — dacă putea fi numită astfel — special construită în acest scop. Membrii consiliului s-au aşezat în cerc. Boyle, preşedintele, s-a ridicat încet în picioare. Hawkins zâmbi amar comparând nuditatea medicului cu atitudinea pe care acesta şi-o asumase în calitatea sa de preşedinte. Ideea de demnitate umană părea hilară în starea în care se găsea, cu părul lung şi nepieptănat şi cu o barbă zburlită, înspicată de fire cărunte.

— Doamnelor şi domnilor — începu Boyle. Hawkins privi în jur la trupurile palide şi dezgolite, la părul murdar, atârnând în şuviţe, la unghiile lungi şi negre ale bărbaţilor, la buzele nefardate ale femeilor. Se gândi că el însuşi nu prea arată a ofiţer şi gentleman.

— Doamnelor şi domnilor — spuse Boyle. Am fost aleşi, după cum ştiţi, să reprezentăm comunitatea umană de pe această planetă. Sunt de părere că ar trebui să discutăm la prima

noastră întrunire şansele noastre de supravieţuire, nu ca indivizi ci ca rasă.

— Aş dori să-l întreb pe domnul Hawkins care sunt şansele noastre de a fi descoperiţi şi salvaţi — interveni una din cele două femei membre, o fiinţă uscăţivă, cu coaste şi vertebre proeminente.

— Slabe — răspunse Hawkins. După cum ştiţi, nu avem posibilitatea de a comunica cu alte nave sau cu staţiile planetare din cadrul Sistemului Interstelar din Ghidare. Când ne-am abătut de la rută şi ne-am îndreptat spre această planetă am transmis un mesaj de ajutor, dar nu am putut preciza unde ne aflăm. În plus, nu ştim dacă mesajul a fost recepţionat.

— Miss Taylor — spuse Boyle iritat. Domnule Hawkins, vă reamintesc că eu sunt preşedintele ales al acestui consiliu. Va fi timp pentru o discuţie generală mai târziu.

— După cum, probabil, majoritatea v-aţi dat seama, vârsta acestei planete, biologic vorbind, corespunde în mare cu cea a Pământului în era carboniferă. După cum deja ştim nu există încă alte specii care să ne ameninţe supremaţia. La momentul când o asemenea specie va apare — ceva analog şopârlelor gigantice din era triasică a Pământului — va trebui să fim bine organizaţi.

— Vom fi morţi! — strigă unul din bărbaţi.

— Noi vom fi morţi — admise doctorul, dar urmaşii noştri vor fi vii. Va trebui să decidem cum să le asigurăm un început pe cât de bun e posibil. Limba le va fi transmisă.

— Să lăsăm limba, doctore — spuse cealaltă femeie. Era o blondă micuţă, zveltă, cu o figură hotărâtă. Doresc să mă refer la problema descendenţilor. Reprezint femeile de vârstă fertilă — suntem cincisprezece cu toate, după cum ştiţi. Până acum fetele au fost foarte, foarte precaute. Avem motive să fim. Puteţi, în calitate de doctor, să garantaţi — ţinând seama de faptul că nu aveţi nici instrumente, nici medicamente — naşteri normale? Puteţi garanta că copiii noştri vor avea şanse de supravieţuire?

Boyle renunţă la aerul său oficial ca la o haină veche.

— Voi fi sincer, spuse el. Nu dispun, după cum aţi arătat Miss Hart, nici de medicamente, nici de instrumente. Dar pot să vă asigur că şansele de a avea o naştere fără probleme sunt mult mai mari aici decât ar fi fost pe Pământ, să zicem în secolul al

XVIII-lea. Vă voi spune de ce. Pe această planetă, după câte ştim (şi ne aflăm de destul timp ca să ştim) nu există niciun fel de microorganism dăunător omului. Dacă asemenea organisme ar fi existat, atunci trupurile acelora dintre noi care ar fi supravieţuit până în acest moment ar fi pline de infecţii. Desigur că majoritatea dintre noi am fi murit de septicemie de mult timp. Şi cred că astfel am răspuns la amândouă întrebările.

— Nu am terminat — spuse ea. Mai e o problemă. Suntem 53 de supravieţuitori bărbaţi şi femei. Sunt 10 perechi căsătorite, deci nu-i mai numărăm. Rămân 33 de oameni din care 20 sunt bărbaţi. 20 de bărbaţi la 13 femei (nu suntem noi, fetele, întotdeauna ghinioniste?). Niciuna din noi nu e tânără dar toate suntem femei. Ce fel de organizare vom adopta? Monogamie? Poliandrie?

— Monogamie, desigur, replică rapid un bărbat înalt şi slab. Era singurul din cei prezenţi care era îmbrăcat — dacă se putea spune astfel. Nişte frunze în descompunere legate în jurul mijlocului cu o liană cu greu serveau unui scop util.

— În regulă atunci, spuse fata. Monogamie. Pot spune că şi eu prefer această cale. Dar vă previn că dacă aceasta e calea pe care vom merge vor fi probleme. Şi în orice crimă care implică pasiune şi gelozie, femeia e o victimă potenţială la fel ca oricare bărbat. Iar eu nu doresc acest lucru.

— Ce propuneţi atunci, Miss Hart? — întrebă Boyle.

— Iată ce, doctore. În ce priveşte formarea cuplurilor vom lăsa dragostea de o parte. Dacă doi bărbaţi vor dori aceeaşi femeie, decizia să se ia prin luptă, învingătorul va lua fata şi o va păstra.

— Selecţie naturală… murmură medicul. Eu sunt de acord, dar să supunem la vot.

Pe creasta dealului exista o mică depresiune, o arenă naturală. În jurul ei stăteau naufragiaţii — toţi cu excepţia a patru din ei. Unul din cei patru era doctorul Boyle care descoperise că obligaţiile sale de preşedinte includeau şi pe cele de arbitru; se susţinuse că el era cel mai competent să decidă când să întrerupă lupta pentru a evita vătămări grave. Un altul din cei patru era o fată. Mary Hart. Ea găsise o ramură cu crenguţe dispuse ca dinţii unui pieptene cu care îşi pieptenase părul şi împletise o cunună de flori galbene pentru învingător.

Era aceasta, se întreba Hawkins în timp ce se aşeza alături de ceilalţi membrii ai consiliului, o imitaţie a unei ceremonii nupţiale pământene, sau o întoarcere la vremuri îndepărtate şi întunecate?

— Ce păcat că umezeala asta ne-a distrus ceasurile, spuse un grăsan ce se aşezase în dreapta lui Hawkins. Dacă am fi avut vreun mijloc de măsurare a timpului am fi putut stabili runde şi am fi asistat la un adevărat meci de box.

Hawkins dădu din cap în semn de aprobare. Apoi privi la cei patru din centrul arenei — la femeia semeaţă şi barbară, la bătrânul îngâmfat, la cei doi tineri bărboşi cu trupuri albe, lucitoare. Îi cunoştea pe amândoi — Fennet fusese cadet pe ghinionista navă Lode Star; Clemens, unul din pasageri, care era cu cel puţin şapte ani mai vârstnic decât Fennet, fusese prospector pe planetele de la limita cunoscută a Spaţiului.

— Dacă am avea pe ce să pariem, spuse grăsanul vesel, eu aş paria pe Clemens. Cadetul vostru nu are nicio şansă. A fost educat să lupte corect. Pe când Clemens e obişnuit să folosească vicleşuguri.

— Fennet e în formă, spuse Hawkins. El s-a antrenat în vreme ce Clemens şi-a pierdut vremea dormind şi mâncând. Uită-te ce burtă are!

— Nu e nimic rău dacă ai carne sănătoasă şi muşchi — replică grăsanul, bătându-se pe burtă.

— Nu vă loviţi la ochi şi nu muşcaţi! — strigă doctorul. Şi fie ca cel mai bun să câştige!

Apoi se dădu înapoi dintre cei doi combatanţi aşezându-se lângă Mary Hart.

Cei doi păreau stânjeniţi şi stăteau nehotărâţi cu pumnii strânşi şi mâinile pe lângă corp. Păreau să regrete că lucrurile au luat o asemenea întorsătură.

— Începeţi odată! — ţipă Mary Hart Nu mă vreţi'? Veţi trăi aici până la adânci bătrâneţi şi va fi greu fără o femeie.

— Pot să aştepte până când fetele tale se vor face mari — strigă una din prietenele ei.

— Dacă voi avea vreo fată! — răspunse Mary. În ritmul ăsta nu prea cred să am!

— Începeţi! — strigară cei de pe margini. Începeţi!

Fennet sparse gheaţa. Făcu un pas şovăielnic înainte şi lovi uşor cu pumnul drept faţa neprotejată a lui Clemens. Nu fusese

o lovitură tare, dar trebuie că fusese dureroasă. Clemens îşi duse mâna la nas, apoi o îndepărtă şi privi la sângele ce-i pătase degetele. Mormăi ceva nedesluşit şi înaintă greoi cu braţele desfăcute, gata să prindă şi să zdrobească. Cadetul se retrase şi îl mai lovi de două ori cu dreapta.

— De ce nu dă mai tare? — întrebă grăsanul.

— Vrei să-şi frângă oasele mâinii? Doar vezi că nu poartă mănuşi — răspunse Hawkins.

Fennet decise să acţioneze mai ferm. Se înţepeni pe picioarele uşor depărtate şi lovi din nou cu dreapta. De data aceasta evită faţa celuilalt şi lovi în abdomen. Hawkins fu surprins să constate că prospectorul primea loviturile cu aparentă indiferenţă; probabil că era mult mai solid decât părea la prima vedere.

Cadetul făcu la timp un pas lateral... şi alunecă pe vegetaţia udă. Clemens se aruncă greoi asupra lui; Hawkins putu să audă aerul care ieşea zgomotos din plămânii celui căzut. Braţele groase ale prospectorului încercuiră trupul lui Fennet, dar acesta îşi ridică genunchiul lovindu-l în vintre. Prospectorul gemu, dar îl strânse cu încăpăţânare. Reuşi să-l apuce pe Fennet cu o mână de gât şi cu cealaltă îi căută ochii.

— Nu te atinge de ochi! — urlă Boyle. Nu atinge ochii! Doctorul se lăsă în genunchi şi prinse încheietura groasă a lui Clemens cu ambele mâini.

Ceva îl făcu pe Hawkins să privească în sus. Poate că fusese un sunet, deşi era greu de crezut; naufragiaţii se comportau ca nişte spectatori dezlănţuiţi la un meci de box. Nici nu puteau fi condamnaţi pentru asta, în fond era primul lucru mai deosebit care se întâmpla de la pierderea navei. Poate că totuşi un sunet l-a făcut pe Hawkins să privească în sus sau poate un al şaselea simţ pe care-l posedă toţi astronauţii de profesie. Ceea ce văzu îl făcu să strige.

Deasupra arenei plutea un elicopter. Era ceva în aspectul acestuia, ceva subtil şi straniu, care îi spuse lui Hawkins că aparatul nu era pământean. Deodată, din pântecul său neted şi strălucitor căzu o plasă făcută, aparent, dintr-un metal mat. Aceasta acoperi pe cei doi combatanţi, pe doctor şi pe Mary Hart.

Hawkins strigă din nou — un strigăt fără cuvinte. Se ridică în picioare şi alergă să-şi ajute tovarăşii captivi. Plasa părea a fi vie

căci se încolăci în jurul încheieturilor şi gleznelor sale. Ceilalţi naufragiaţi se grăbiră să-l ajute pe Hawkins.

— Staţi deoparte — urlă el. Împrăştiaţi-vă!

Zumzetul uşor al rotoarelor elicopterului crescu în intensitate. Aparatul începu să urce. Într-un timp incredibil de scurt arena deveni în ochii secundului nu mai mult decât o palidă farfurie verde pe care mici furnici albe se agitau fără rost. Apoi elicopterul se ridică deasupra norilor joşi şi nu se mai putu vedea decât o albeaţă mişcătoare.

Când, în sfârşit, începură să coboare, Hawkins nu se miră să vadă turnul argintiu al navei spaţiale asolizate între copacii joşi ai unui platou.

Lumea în care au fost duşi ar fi putut însemna o importantă îmbunătăţire a situaţiei faţă de lumea pe care o părăsiseră dacă nu ar fi intervenit greşeala celor care îi capturaseră. Cuşca în care fuseseră închişi cei trei bărbaţi reconstituia cu o remarcabilă fidelitate condiţiile climatice ale planetei pe care eşuase Lode Star. Cuşca părea de sticlă şi prin duze aflate în tavan cădea continuu o ploaie fină şi caldă. Câteva ramuri de ferigă formau un adăpost neînsemnat în faţa curgerii continue a apei. De două ori pe zi o trapă aflată în fundul cuştii se deschidea şi bucăţi de burete întru totul similar celui folosit de ei erau aruncate înăuntru. Exista, de asemenea, un orificiu în podeaua cuştii; prizonierii au presupus că avea o destinaţie sanitară.

De fiecare parte, erau alte cuşti. Într-una din ele era Mary Hart, singură. Tot ce putea face era să gesticuleze către ei. Cuşca din partea cealaltă conţinea o creatură semănând în linii generale cu un homar, dar aducând totodată şi cu o sepie. Dincolo de un culoar lat se vedeau alte cuşti, dar nu-şi puteau da seama ce conţin.

Hawkins, Boyle şi Fennet stăteau pe podeaua umedă şi priveau prin geamul gros, printre gratii, la fiinţele care-i examinau.

— Dacă ar fi fost umanoizi — oftă doctorul. Dacă ar fi avut o formă asemănătoare nouă am fi putut încerca să-i convingem că şi noi suntem fiinţe inteligente.

— Trebuie să ne împăcăm cu ideea că nu au o formă asemănătoare — spuse Hawkins. Dacă situaţia ar fi inversată şi

nouă ne-ar veni greu să credem că cele trei butoaie de bere cu şase picioare sunt semenii noştri.

— Încearcă din nou teorema lui Pitagora — îi spuse lui Fennet.

Fără entuziasm, tânărul rupse rămurele din feriga cea mai apropiată. Făcu bucăţele mici. Apoi le aşeză pe podeaua umedă astfel ca să formeze un triunghi dreptunghic cu pătrate pe toate cele trei laturi. Creaturile, una mare, una ceva mai mică şi una micuţă, îl priviră indiferente cu ochii lor plaţi şi opaci. Cea mare îşi duse vârful unui tentacul la un buzunar — creaturile purtau îmbrăcăminte — şi scoţând un pachet viu colorat îl dădu creaturii mai mici. Aceasta îi rupse ambalajul şi începu să introducă bucăţele dintr-o substanţă de culoare albastru deschis într-o deschizătură aflată la partea superioară care, fără îndoială, servea drept gură.

— Mi-aş dori să fie permisă hrănirea animalelor — oftă Hawkins. Mi s-a urât de ciupercile alea nenorocite.

— Să recapitulăm — spuse doctorul. La urma urmei nu avem altceva de făcut. Deci, am fost luaţi din tabăra noastră de un elicopter — şase dintre noi. Am fost duşi la nava de patrulare — o navă care nu părea în niciun fel superioară propriei noastre nave. După cum ne asigură Hawkins, nava utiliza propulsoare Ehrenhaft sau ceva cât se poate de asemănător...

— Exact — aprobă Hawkins.

— Pe navă am fost ţinuţi în cuşti separate. Nu am fost maltrataţi, ni s-a dat hrană şi apă la intervale frecvente. Am asolizat pe o planetă ciudată din care nu am văzut nimic. Apoi am fost scoşi din cuşti şi duşi undeva, dar nu ştim unde. Camionul, sau cum s-o fi numind, s-a oprit, uşile s-au deschis şi două din aceste creaturi dotate cu plase i-au prins pe Clemens şi Miss Taylor şi i-au dus cu ei. De atunci nu i-am mai văzut. Noi am petrecut noaptea şi ziua următoare în cuşti individuale, în următoarea zi am fost duşi la această grădina zoologică...

— Crezi că au fost supuşi vivisecţiei? — întrebă Fennet. Nu mi-a plăcut niciodată Clemens, dar...

— Mi-e teamă că da — răspunse Boyle. Cred că astfel au înţeles diferenţa dintre sexe. Din nefericire nu există nicio metodă de determinare a inteligenţei prin vivisecţie.

— Brute spurcate! — strigă cadetul.

— Uşor, fiule — îl consolă Hawkins. De fapt, nu-i poţi condamna. Noi facem vivisecţii asupra unor animale care seamănă mult mai mult cu noi decât semănăm noi cu aceste lucruri.

— Problema este, continuă doctorul, de a convinge aceste lucruri — cum le numeşte Hawkins — că suntem fiinţe raţionale ca şi ele. Cum definesc ei oare o fiinţă raţională? Cum definim noi, în fond, o fiinţă raţională?

— Cineva care ştie teorema lui Pitagora — răspunse cadetul posac.

— Am citit undeva — spuse Hawkins, că istoria omului este istoria descoperirii focului, a folosirii uneltelor...

— Atunci să facem focul — sugeră doctorul. Să facem câteva unelte şi să le folosim.

— Să fim realişti. Nu avem niciun obiect cu noi. Nici dinţi falşi, nici măcar o proteză de metal. Chiar şi aşa... Făcu o pauză.

— Când eram tânăr exista obiceiul printre cadeţii de pe navele interstelare de a învăţa vechi arte şi meşteşuguri. Ne consideram ca fiind descendenţii direcţi ai vechilor navigatori ai corăbiilor cu pânze, astfel că am învăţat cum să matisăm funii şi fire, cum să facem lese şi noduri şi altele de acest fel. Apoi unul din noi a avut ideea de a face coşuri. Eram pe o navă de călători şi obişnuiam să împletim coşurile în secret, să le vopsim în culori violente şi să le vindem pasagerilor ca fiind suvenire de pe planeta dispărută Arcturus VI. A fost o scenă teribilă când căpitanul şi secundul au aflat...

— Ce vrei să spui de fapt?, întrebă doctorul.

— Tocmai asta. Ne vom demonstra dexteritatea manuală prin împletirea coşurilor, O să vă arăt eu cum se fac.

— S-ar putea să meargă, spuse Boyle încet. S-ar putea să meargă... Pe de altă parte nu uitaţi că anumite păsări şi animale fac acelaşi lucru. Pe Pământ există castorul care ridică diguri ingenioase. Există apoi păsări care fac cuiburi ca parte a comportamentului de împerechere...

Directorul grădinii zoologice trebuie să fi cunoscut creaturi al căror comportament de împerechere să semene cu al păsărilor terestre. Căci după 3 zile de lucru susţinut la împletirea coşurilor, şi după ce utilizaseră toate ramurile de ferigă, Mary Hart a fost luată din cuşca ei şi pusă la un loc cu cei trei. După

ce şi-a manifestat plăcerea de a putea sta din nou de vorbă cu cineva ea a fost destul de indignată să afle cauza mutării ei.

Era bine, se gândea Hawkins somnoros, că Mary era cu ei. Încă câteva zile de solitudine şi probabil că ar fi lăsat-o nervii. Chiar şi aşa, faptul de a o avea pe Mary cu ei în cuşcă ridica unele probleme. Trebuia să-l supravegheze atent pe tânărul Fennet. Ba chiar şi pe Boyle trebuia să-l supravegheze.

Mary ţipă.

Hawkins se trezi de-a binelea. Putu să vadă silueta vagă a lui Mary — în această lume nu era niciodată complet întuneric noaptea — şi, la celălalt capăt al cuştii pe Fennet şi Boyle. Se ridică grăbit şi se apropie de Mary.

— Ce s-a întâmplat? — întrebă el.

— Nu... nu ştiu. Ceva mic, cu gheare ascuţite... a trecut peste mine.

— Oh, spuse Hawkins. Nu era decât Joe.

— Joe? — întrebă Mary.

— Nu ştiu exact ce este, el sau ea — răspunse Hawkins.

— Cred că este un el — spuse doctorul.

— Cine e Joe? — întrebă ea din nou.

— Trebuie să fie echivalentul local al unui şoarece — îi explică doctorul, deşi nu seamănă deloc. Vine pe podea şi caută resturi de mâncare. Încercăm să-l domesticim...

— Încurajaţi animalul? — ţipă ea. Vă cer să faceţi ceva cu el, imediat! Otrăviţi-I sau prindeţi-l! Acum!

— Mâine — spuse Hawkins.

— Acum! — ţipă ea din nou.

— Mâine — răspunse Hawkins ferm.

Capturarea lui Joe se dovedi uşoară. Două coşuri plate sprijinite ca valvele unei scoici au format capcana. Exista şi o momeală înăuntru: o bucată mare de ciupercă. O piedică ingenioasă făcea ca, la cea mai mică atingere a momelii capcana să se închidă. Hawkins care stătea întins pe patul său umed auzi un mic zgomot semnificând închiderea capcanei. Apoi se auziră chiţăiturile indignate ale lui Joe şi micile gheare care scrijeleau împletitura grosolană a coşurilor. Mary Hart dormea. O trezi spunându-i:

— L-am prins.

— Atunci omorâţi-l — răspunse ea somnoroasă.

Dar Joe nu a fost omorât. Cei trei bărbaţi se ataşaseră de el. O dată cu venirea zorilor ei îl transferară într-o cuşcă pe care Hawkins o făcuse anume pentru el. Până şi Mary îşi schimbă atitudinea când văzu micul ghem de blană multicoloră zbuciumându-se în închisoarea sa. Ea insistă să-l hrănească şi se bucură când micile tentacule se întinseră şi luară o bucăţică de ciupercă din mâna ei.

Timp de trei zile se ocupară de Joe. În a patra zi, creaturile pe care ei le considerau drept îngrijitori intrară în cuşcă cu plasele lor, îi imobilizară şi îi duseră cu ei pe Joe şi pe Hawkins.

— Mi-e teamă că nu mai sunt speranţe — spuse Boyle. Hawkins a avut aceeaşi soartă.

— Probabil că l-au împăiat şi l-au expus în vreun muzeu — spuse Fennet cu un aer ursuz.

— Nu — spuse fata. Nu puteau face asta!

— Puteau — răspunse doctorul.

Brusc, uşa cuştii se deschise. Înainte ca cei trei să apuce să se refugieze în iluzoria protecţie a unui colţ, o voce spuse: Totul e în regulă, ieşiţi!

Hawkins păşi în cuşcă. Era proaspăt bărbierit şi începutul unei culori mai sănătoase îi îndepărtase paloarea pielii. Purta un fel de slip făcut dintr-un material roşu strălucitor.

— Veniţi — repetă el. Gazdele noastre îşi cer scuze şi ne-au pregătit o cazare corespunzătoare. Apoi, de îndată ce vor avea o navă pregătită se vor duce să-i ia şi pe ceilalţi supravieţuitori.

— Nu ne lua aşa de repede — îi ceru Boyle. Explică-ne despre ce e vorba. Cum au ajuns să descopere că suntem fiinţe raţionale?

Faţa lui Hawkins se înnegură.

— Numai fiinţele raţionale — spuse el — pun alte fiinţe în cuşti.

Traducere: FLORIN BONCIU